

Ik had een auto, maar in de herfst van 1973 wandelde ik meestal van mevrouw Shoplaws pension in Heaven's Bay naar Joyland. Dat leek me de beste manier. De enige manier. Vanaf begin september was het strand van Heaven's Bay troosteloos en leeg, en dat paste goed bij mijn stemming. Die herfst was de mooiste van mijn leven. Veertig jaar later vind ik dat nog steeds, maar ik ben ook nog nooit zo ongelukkig geweest als toen. Veel mensen hebben geweldige herinneringen aan hun eerste liefde en kijken er met weemoed op terug als die voorbijgaat. Je kent al die pop- en countryliedjes wel die dat gevoel onderstrepen: ze gaan altijd over sufferds die om hun verloren liefde treuren. Maar geen enkel gebroken hart is zo pijnlijk, geneest zo langzaam en laat zo'n groot litteken achter als het eerste. Wat is daar zo geweldig aan?

De hele maand september was het goed weer geweest in North Carolina, en het mooie weer hield aan tot in oktober. Als ik 's ochtends om zeven uur mijn kamer op de eerste verdieping verliet en over de buitentrap naar beneden liep, voelde het al warm aan. Als ik in een dunne jas aan de vijf kilometer lange wandeling begon, zat die halverwege het stadje en het pretpark al om mijn middel geknoopt.

Ik stopte altijd bij Betty's Bakery voor een paar croissants, en op het strand liep een schaduw van minstens zes meter met me mee. Boven mijn hoofd cirkelden hoopvolle meeuwen, die de nog warme croissants in het vetvrije papier roken. En als ik rond vijven naar huis liep – of soms wat later omdat er niemand op me wachtte in Heaven's Bay, een plaatsje dat na de zomer min of meer indutte –, wandelde mijn schaduw met me mee over het water. Bij vloed golfde hij op de zee alsof hij een lome hoela danste.

Ik weet het niet helemaal zeker, maar volgens mij waren het jongetje, de vrouw en hun hond er al toen ik er voor het eerst liep. De kuststrook tussen Heaven's Bay en de uitbundige, knipperende kermislichten van Joyland was volgebouwd met vakantiehuisen. Veel van die huizen waren duur en bij de meeste waren de luiken gesloten vanaf Labor Day, het eerste weekend van september, maar dat gold niet voor het grootste huis, dat eruitzag als een groen houten kasteel. Vanaf de brede patio aan de achterkant liep een plankier naar de plek waar het helmgras overging in fijn wit zand. Aan het uiteinde van het plankier stond een picknicktafel onder een heldergroene parasol. In de schaduw zat het jongetje in zijn rolstoel. Hij droeg een honkbalpet en vanaf zijn middel was hij bedekt met een deken, zelfs aan het einde van de middag, als het nog ruim boven de twintig graden was. Ik schatte dat hij een jaar of acht was, in elk geval niet ouder dan tien. De hond, een jack russell, lag altijd naast hem of zat aan zijn voeten. De vrouw zat aan de picknicktafel. Soms zat ze te lezen, maar meestal staaarde ze naar de zee. Ze was beeldschoon.

Of ik nu op de heen- of de terugweg was, ik zwaaide altijd, en het jongetje zwaaide terug. De moeder deed dat in het be-

gin nog niet. 1973 was het jaar van de olieboycot door de OPEC-landen, het jaar waarin Richard Nixon beweerde dat hij geen boef was en het jaar waarin Edward G. Robinson en Noel Coward stierven. Het was ook het jaar waarin Devin Jones met zijn ziel onder zijn arm liep. Ik was een eenentwintigjarige maagd met literaire ambities. Ik had drie spijkerbroeken, vier boxershorts, een aftandse Ford (met een goede radio), terugkerende fantasieën over zelfmoord en een gebroken hart.

Geweldig, toch?

De hartenbreekster heette Wendy Keegan en eigenlijk was ik te goed voor haar. Ik heb het merendeel van mijn leven nodig gehad om tot die conclusie te komen, maar je kent het spreekwoord: beter laat dan nooit. Ze kwam uit Portsmouth, New Hampshire, en ik uit South Berwick, Maine, dus je zou kunnen zeggen dat we bijna burens waren. We hadden tijdens ons eerste studiejaar aan de University of New Hampshire ‘iets met elkaar gekregen’, zoals we dat noemden. We hadden elkaar ontmoet tijdens de introductieweek, schattig hè? Het lijkt wel een van die popsongs.

Twee jaar lang waren we onafscheidelijk. We gingen overal samen naartoe en deden alles samen. Nou ja, bijna alles – we gingen alleen nog niet met elkaar naar bed. We hadden allebei een bijbaantje op de universiteit, zij in de bibliotheek, ik in de mensa. Tijdens de zomer van 1972 konden we allebei doorwerken, en natuurlijk grepen we die kans aan. We verdienden niet veel, maar het was onbetaalbaar dat we samen konden zijn. Ik was ervan uitgegaan dat we de zomer van 1973 ook zo zouden doorbrengen, maar Wendy vertelde dat

haar vriendin Renee voor hen een zomerbaantje had geregeld bij warenhuis Filene's in Boston.

‘En ik dan?’ vroeg ik.

‘Je kunt naar me toe komen,’ zei ze. ‘Ik zal je vreselijk missen, maar misschien is het wel goed als we elkaar wat meer ruimte geven, Dev.’

Een woordkeuze die de doodsteek voor menige relatie vormt. Misschien kon ze die gedachte van mijn gezicht aflezen, want ze ging op haar tenen staan en gaf me een kus. ‘Als we elkaar niet elke dag zien, gaan we elkaar alleen maar meer waarderen,’ zei ze. ‘En ik heb daar een eigen kamer, dus misschien kun je blijven logeren.’ Maar ze keek me niet aan toen ze het zei, en ik ben nooit bij haar blijven slapen. Te veel huisgenoten, zei ze. Te weinig tijd. Die problemen zijn natuurlijk makkelijk op te lossen, maar op de een of andere manier kwam het er niet van. Dat had me toen al iets moeten vertellen, maar achteraf sprak het boekdelen. We waren een paar keer bijna met elkaar naar bed geweest, maar we hadden ‘het’ nog nooit gedaan. Ze krabbelde altijd terug en ik zette haar nooit onder druk. Ik was hoffelijk, godbetert. Sindsdien heb ik me vaak afgevraagd of onze relatie langer zou hebben geduurd als ik dat niet was geweest. Of zou ze me dan nog eerder de bons hebben gegeven? Ik weet inmiddels wel dat hoffelijkheid zelden tot seks leidt. Zet dat maar op zo'n tegeltje dat je in je keuken kunt hangen.

Het vooruitzicht om weer een zomer lang kantinevloeren te dweilen en vuile borden in stokoude vaatwassers te zetten, trok me niet erg aan, zeker niet als Wendy ruim honderd kilometer ten zuiden van mij de bloemetjes buitenzette in Bos-

ton, maar ik had het vaste inkomen nodig en had niets anders op het oog. Dat veranderde toen ik eind februari letterlijk iets bij de vuile afwas vond die via de lopende band naar me toe kwam.

Tijdens het verorberen van de lunchspecial van die dag – Mexicali-burgers en Caramba-frietjes – had iemand het blad *Carolina Living* zitten lezen. Het tijdschrift was op het dienblad blijven liggen en ik pakte het tegelijk met de vuile vaat van de band. Ik had het bijna in de prullenbak gegooid, maar bedacht me. Gratis leesvoer was tenslotte gratis leesvoer (vergeet niet dat ik werkstudent was). Ik stopte het in mijn achterzak en dacht er niet meer aan tot ik op mijn kamer in de studentenflat kwam. Daar plofte het blad op de grond toen ik een andere broek aantrok, en het viel open op de advertenties achterin.

Degene die het blad had zitten lezen, had een paar advertenties omcirkeld waarin baantjes werden aangeboden. Kennelijk was geen van die baantjes goed genoeg, want anders was *Carolina Living* niet op de lopende band naar de keuken gestuurd. Mijn oog viel op een advertentie onder aan de bladzijde, ook al was die niet omcirkeld. De kop was vet gedrukt: EEN BAAN VLAK BIJ DE HEMEL! Als je Engels studeert, wil je dan toch meteen weten wat dat inhoudt? En elke sombere eenentwintigjarige die steeds banger wordt dat zijn vriendin hem zal dumpen, voelt natuurlijk wel wat voor een baan in een park dat Joyland heet. Werken in ‘Vreugdeland’, wie wil dat nu niet?

Er stond een telefoonnummer bij, dat ik in een opwelling belde. Een week later lag er een sollicitatieformulier in de brievenbus van onze studentenflat. Als ik die zomer een vol-

tijdbaan wilde hebben (en dat wilde ik), zou ik veel verschillende klussen krijgen, zo meldde de begeleidende brief. Het ging voornamelijk om schoonmaak- en onderhoudswerk, maar de baan omvatte ook andere taken. Ik moest in het bezit zijn van een geldig rijbewijs en zou op gesprek moeten komen. Daar had ik mooi tijd voor als ik in de voorjaarsvakantie niet naar mijn vader in Maine ging, maar ik was van plan geweest in elk geval een deel van die week met Wendy door te brengen. Misschien zou er zelfs seks op het programma staan.

‘Ga op gesprek,’ zei Wendy toen ik het haar vertelde. Ze aarzelde geen seconde. ‘Zie het maar als een avontuur.’

‘Bij jou zijn is ook een avontuur,’ zei ik.

‘Daar krijgen we volgend jaar nog genoeg tijd voor.’ Ze ging op haar tenen staan en kustte me. (Ze ging altijd op haar tenen staan.) Ging ze toen al met die andere jongen om? Waarschijnlijk niet, maar ik durf te wedden dat ze hem wel had opgemerkt, want ze volgden dezelfde colleges sociologie. Ik denk dat Renee St. Claire mijn vraag wel had kunnen beantwoorden en dat ze daartoe ook best bereid was geweest – geheimen verklappen was Renees specialiteit, ik denk dat de priester doodmoe werd als ze haar zonden kwam opbiechten –, maar sommige dingen wil je liever niet weten. Je wilt niet weten waarom je grote liefde jou altijd heeft afgewimpeld, maar wel binnen de kortste keren met haar nieuwe vriend de koffer in duikt. Ik weet niet of je je eerste liefde ooit helemaal kunt vergeten, en dat zit me nog steeds dwars. Op een bepaalde manier wil ik nog steeds weten waarom ik niet voldeed. Wat er aan mij ontbrak. Ik ben inmiddels een zestigplusser, mijn haar is grijs en ik heb prostaatanker ge-

had, maar ik wil nog steeds weten waarom ik niet goed genoeg was voor Wendy Keegan.

Met een trein die *The Southerner* heette, reisde ik van Boston naar North Carolina. (Dat was niet echt een avontuur, maar wel goedkoop.) Daarna pakte ik de bus van Wilmington naar Heaven's Bay. Ik moest op gesprek bij Fred Dean, die bij Joyland onder andere personeelszaken deed. Na een vraaggesprek van een kwartier en een blik op mijn rijbewijs en mijn diploma's reanimatie, zwemmend redden en EHBO kreeg ik een sleutelkoord met een plastic pasje eraan. Op het pasje stonden het woord *BEZOEKER*, de datum en de getekende kop van een grijnzende Duitse herder met blauwe ogen, die wel wat weg had van de beroemde tekenfilmspeurneus Scooby-Doo.

'Maak maar een rondje over het terrein,' zei Dean. 'En stap maar in de Carolina Spin, als je daar zin in hebt. Dat is het reuzenrad. De meeste attracties zijn nog niet klaar voor het nieuwe seizoen, maar het rad wel. Zeg maar tegen Lane dat het van mij mocht. Ik heb je een pasje voor de hele dag gegeven, maar ik wil dat je hier terug bent om...' Hij keek op zijn horloge. 'Laten we zeggen één uur. Dan wil ik van je horen of je de baan wilt hebben. Ik heb nog vijf mensen nodig, maar die krijgen allemaal ongeveer hetzelfde te doen.'

'Dank u wel.'

Hij glimlachte en knikte. 'Zeg maar Fred. Ik weet niet wat jouw indruk van het park zal zijn, maar ik voel me hier prettig. Het is een beetje oud en gammel, maar dat heeft wel iets, vind ik. Ik heb een poosje bij Disney gewerkt, maar dat beviel me niet. Dat park is me te... Ik weet het niet.'